SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ

James Patterson

KIOSKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2018 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE 17TH SUSPECT
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-039-9

Pro přátele
Ženského vyšetřovacího klubu

ČÁST JEDNA

Kapitola 1

Těsně po čtvrté hodině ranní přešel pod bezhvězdnou oblohou muž v hodně obnošeném tvídovém kabátu a černé pletené čepici Broadway do Front Street a s melodií na rtech pokračoval na jih na Sydney G. Walton Square.

Náměstí tvořil úhledný park o délce jednoho bloku obehnaný železným plotem se zdobnou bránou s cihlovými sloupy postavenými našikmo v jednom rohu. Uvnitř byly pěšiny, stromy a záhony, na konci pěstební sezóny už pusté.

Během dne bylo Walton Square plné zaměstnanců kanceláří ze sanfranciské finanční čtvrti, kteří si brali obědy na lavičky u fontány. V noci byly pěšiny prázdné a park obsadili bezdomovci, kteří se přehrabovali v odpadkových koších, spali na lavičkách a shlukovali se u brány.

Muž v beztvarém tvídovém kabátě se zastavil u železného plotu a pozorně se rozhlédl po parku a jeho okolí. Stále si falešně broukal, když vytáhl z pravé kapsy pistoli ráže 9 mm.

Ten muž, Michael, hledal někoho konkrétního. Chvíli sledoval bezdomovce potloukající se parkem a posedávající na chodnících okolo něj. Ženu, kterou hledal, neviděl, ale nehodlal tuhle noc promarnit.

Zatímco se díval kolem sebe, vyšel z parku chlap v mnoha vrstvách špinavého oblečení a zamířil na východ, směrem k Embarcaderu a molům, kde se dá v odpadkových koších najít něco zajímavějšího než nedojedené sendviče kancelářských zaměstnanců.

Otrhaný muž si povídal pro sebe, drbal se v plnovousu a vypadalo to, jako by počítal – dotýkal se postupně palcem prstů pravé ruky a zadumaně ten rituál opakoval.

Muže v tvídovém kabátu si nevšiml.

Michael na něho zavolal: „Hej, kámo. Nemáš retko?“

Otrhaný tulák obrátil krví podlité oči k muži, který na něho mířil pistolí. Rychle pochopil. Zvedl ruce a začal vysvětlovat.

„Ne, chlape. Já ty prachy nesebral. To ta ženská. Já byl jenom nevinnej –“

Muž v kabátu zvedl pistoli, stiskl spoušť a střelil bezdomovce doprostřed hrudi. Ze střech okolních domů se zvedli holubi.

Tulák si přitiskl dlaň na hruď a otevřel ústa v němém šoku. Ale pořád stál a zíral na útočníka.

Michael vypálil další kulku. Otrhanému muži se podlomila kolena a bez hlesu se zhroutil.

Střelec promluvil k mrtvole: „Bezcenný šmejde, zasloužil sis to. Měl bys mi poděkovat.“

Rozhlédl se kolem a ponořil se do stínu v parku. Položil pistoli na zem, sundal si rukavice, nacpal je do kapes a svlékl si starý kabát.

Pod kabátem byl celý v černém, v džínách, roláku a tenké prošívané bundě. Pistoli uložil do bundy, sebral kabát a nacpal ho do odpadkového koše.

Někdo kabát i rukavice najde. Někdo si to oblékne. A pak mu pomáhej pánbůh.

Michael vyklouzl z hájku stromů a posadil se na lavičku. Ozval se křik. A ten hnusný hmyz se začal valit z parku jako průvod mravenců a obklopil tělo.

Jeho si nikdo nevšiml. Nezaznělo kvílení sirén ani „*Pane*, viděl jste, co se stalo?“

Nic.

Vrah po několika minutách vstal a s rukama v kapsách vyšel z parku a zamířil domů.

Budou další noci.

A přijde ta, kdy bude mít štěstí.

Kapitola 2

V pondělí ráno seděla zástupkyně okresního prokurátora Yuki Castellanová v konferenční místnosti státního zastupitelství naproti mladíkovi s chlapeckým půvabem na druhé straně mahagonového stolu. Yuki budovala případ sexuálního zneužívání, o němž si myslela, že pokud se dostane před soud, změní pohled na stíhání pachatelů znásilnění v celých Spojených státech. Vedoucí pracovník špičkové sanfranciské reklamní agentury údajně znásilnil zaměstnance před hlavní zbraně a Yuki byla odhodlaná dostat ten případ k soudu. Poté, co zanechala své práce a strávila rok v neziskové Lize obhájců, ji okresní prokurátor Leonard „Rudý pes“ Parisi požádal, aby se vrátila a pracovala na žalobě výbušného případu po jeho boku – utrpěli však ponižující porážku. Yuki si tedy moc přála vyhrát, pro sebe, pro Parisiho a pro celé město.

„Nedáte si něco, Marku?“ zeptala se. „Třeba sodovku? Kávu?“

„Ne, díky. Nemám žízeň.“

Marc Christopher, producent televizních reklam ve firmě Ad Shop – a oběť v tomto případu – tvrdil, že ho Briana Hillová, vedoucí agenturního oddělení televizní produkce, napadla. Oddělení sexuálních deliktů Jižní stanice sanfranciské policie jeho stížnost prošetřilo a shledalo důkazy natolik přesvědčivými, že případ předalo státnímu zastupitelství.

Poté, co se Yuki seznámila s důkazy a setkala se s Christopherem, požádala Parisiho, aby ji nechal předložit případ velké porotě.

Parisi ji upozornil: „Yuki, tohle by mohla být mucholapka. Budete muset přesvědčit porotu, že se tomu klukovi

mohl postavit s nabitou pistolí u hlavy. Že ho mohla znásilnit žena. Opravdu to chcete dělat? Ať vyhrajete, nebo prohrajete, ten případ se na vás přilepí."

„Lene, jsem naprosto přesvědčená, že byl znásilněn, a jsem schopná to dokázat," odpověděla. „Když se nám podaří podat obžalobu, chci do toho jít."

„Dobrá," řekl Len pochybovačně. „Pusťte se do toho naplno."

Podle Yukiina názoru byl sex bez souhlasu všech zúčastněných znásilněním bez ohledu na pohlaví. Případy znásilnění mužů ženami se dostávaly k soudu zpravidla tehdy, když ta žena byla učitelka nebo zastávala jinou autoritativní pozici a obětí bylo dítě, nebo častěji dospívající chlapec. Za takových okolností šlo spíš o věk oběti než o předpokládaný akt násilí spáchaný ženou.

V tomhle případu byli Briana Hillová a Marc Christopher zhruba stejně staří, oběma bylo ke třiceti. Christopher byl sice ve firmě Ad Shop Hillové podřízený, ale neobviňoval ji ze sexuálního obtěžování v práci. Tvrdil, že mu Hillová vyhrožovala zastřelením, když nesouhlasil se sadistickým sexuálním aktem.

Opravdu by Hillová stiskla spoušť? Z právního hlediska na tom nezáleželo.

Záleželo jen na tom, že Marc Christopher *věřil*, že ho zastřelí.

Jak už řekl Len Parisi, bude obtížné přesvědčit porotu, že se tenhle sebejistý mladý muž nedokázal Hillové ubránit, že měl erekci před namířenou zbraní a že ho k sexu nutila žena, se kterou přece chodil a už mnohokrát se s ní vyspal.

Ale Yuki bude vyprávět Christopherův příběh: řekl ne, a Hillová ho k sexu přinutila násilím. Velká porota se bude muset rozhodnout, zda existuje dost důkazů podporujících tuto verzi událostí. Jakmile případ přijde k soudu – ať už vyhrají, nebo ne – stane se Marc známý tím, že ho znásil-

nila žena. Pokud bude Briana Hillová shledána vinnou, půjde do vězení – a pohled veřejnosti na sexuální obtěžování na pracovišti se změní.

Kapitola 3

Skleněné stěny oddělovaly konferenční místnost od chodby s hustým, hlučným pěším provozem.

Yuki ignorovala ty, kdo kradmo pokukovali na toho tmavovlasého producenta se širokými rameny, který se trochu hrbil na židli. Byl zjevně ublížený, popisoval, co se podle jeho tvrzení stalo před dvěma měsíci, a působil velmi zranitelně.

Yuki vyšla z konferenční místnosti, aby se poradila s kolegou. Když se vrátila na své místo, zjistila, že si Christopher otočil židli tak, že teď hleděl oknem ve druhém patře s nezajímavým výhledem do Bryant Street.

„Marku, probereme to znova, dobře?“ navrhla Yuki

Otočil se se židlí zpátky a řekl: „Chápu, že budu muset svědčit před velkou porotou. Zvládnu to. Samozřejmě z toho mám strach, bojím se, jak budu reagovat, až mě Brianin obhájce nazve lhářem.“

Yuki byla ráda, že s tímhle Marc začal. Jeho obavy byly oprávněné. Obhájce Briany Hillové, James Giftos, vypadal a oblékal se jako úslužný prodavač bot, ale to byla jen odzbrojující maska útočného advokáta odhodlaného udělat cokoliv, čím zničí Christopherovu důvěryhodnost.

„Jak myslíte, že byste mohl reagovat?“ zeptala se Yuki

„To nevím. Mohl bych se rozčílit a vyjet po tom chlapovi. Mohl bych se sesypat a vyjít z toho jako naprostý slaboch.“

„Je dobré myslet na tohle předem,“ poznamenala Yuki, „ale Giftos u slyšení před velkou porotou nebude. Jenom

požádáme porotu o vznesení obžaloby založené na faktech tohoto případu. Myslím, že vám porota uvěří, stejně jako já.

Bude-li obžaloba vznesena," pokračovala Yuki, „půjdeme před soud. Ona se tam dostaví, aby napadla vaši výpověď a přednesla svoji verzi útoku. A James Giftos udělá cokoliv, abyste vypadal jako lhář a ještě něco horšího."

„Ach bože. Můžete mě tím provést?"

„Dobře, povím vám to na rovinu. Protože jste s Brianou chodil, nebudete chráněn zákonem na ochranu obětí znásilnění. Giftos se bude smět ptát na podrobnosti vašeho sexuálního života s Brianou – jak často, jaké to bylo, co vás přimělo pozvat ji k sobě domů. Nic nebude nepřípustné."

„Paráda," povzdechl si zoufale Christopher. „Jak snadné."

„Média budou mít o proces velký zájem. Veřejné mínění se možná postaví na Brianinu stranu a budete slovně napadán. Mohlo by to být hodně ošklivé, Marku. A i když vyhrajeme, váš život už nikdy nebude stejný jako dřív."

Mladý muž si zakryl obličej dlaněmi.

„Marku, jestli si tím vším nebudete chtít projít, pochopím to."

„Děkuju vám za to. Budu připravený. *Přinutím se* být připravený."

„Moje číslo máte. Můžete mi kdykoliv zavolat."

Yuki doprovodila Christophera k výtahu, a když si potřásali rukama, řekl: „Něco mě napadlo."

„Povídejte."

„Měla byste si promluvit s Paulem Yatesem. Je reklamní textař v Ad Shopu. Jsme jenom známí, ale myslím, že se mezi ním a Brianou něco stalo."

„Opravdu? Něco sexuálního?"

„To nevím," řekl Christopher. „Jsem si celkem jistý, že spolu chodili. Chovali se k sobě v práci přátelsky, ale pak najednou nebylo nic než ledové pohledy."

„Neexistuje žádný záznam, že by vypovídal na oddělení sexuálních deliktů."

„Ne, nemyslím si, že by s nimi nebo kýmkoliv jiným mluvil. O tom bych se doslechl."

„Paul Yates," zopakovala Yuki. „Spojím se s ním. Marku, buďte silný."

Nejistě se usmál a nastoupil do výtahu.

Yuki počkala, až se dveře zavřou, a pak se vrátila do kanceláře. Nebyla si jistá, zda Marc ten tlak zvládne, a nemohla mu to mít za zlé. Na jeho místě by byla také rozpolcená a měla by strach. Ale klíčová fakta v případu proti Brianě Hillové byla nezvratná: Marc si to znásilnění natočil a Briana vždycky nosila zbraň. Mark ta fakta ve svém svědectví použije.

Kapitola 4

Dva dny po poslední schůzce Yuki s Markem Christopherem ji zavolal James Giftos, obhájce Briany Hillové.

„Zdravím, paní Castellanová. Tady James Giftos. Moje klientka by s vámi chtěla mluvit. Je šance, že byste ji vmáčkla do svého programu na tenhle týden?"

„Opravdu? A co čem?"

Yuki měla otevřený notebook a začala si dělat poznámky, zatímco Giftos mluvil.

„Paní Castellanová, no, Yuki – moje klientka vás chce seznámit se svou verzí událostí," řekl. „Doufá, že až si poslechnete, co se skutečně stalo, pochopíte, že obvinění pana Christophera nejsou podložena fakty. Je ochotná omluvit se, pokud došlo k nerozumění, a doufá, že z toho Marc přestane dělat drama a každý si půjde svou cestou."

Takže James Giftos chtěl uzavřít dohodu. Briana Hillová by se při té schůzce pokusila přesvědčit Yuki, že by měla případ vzdát kvůli nedostatku důkazů.

Pravidla pro tyto schůzky hovořila jasně. Briana Hillová a její obhájce by přišli do Yukiiny kanceláře, kde by Hillová složila přísahu a zodpověděla Yukiiny otázky. Odpovědi by zaznamenala soudní zapisovatelka. Hillová by neměla možnost odvolat se na Pátý dodatek, a co bylo pro Yuki důležité, pokud by se okresní prokurátor rozhodl v případu pokračovat, nic z toho, co by Hillová uvedla, by se proti ní nedalo použít při slyšení před velkou porotou ani při procesu.

Avšak, a bylo to velké *avšak*, kdyby Hillová vypovídala před soudem a její svědectví by se lišilo od toho, co sdělila Yuki pod přísahou, její původně chráněná výpověď by už chráněná nebyla a Yuki by mohla všechno, co jí Hillová při jednání o dohodě řekla, použít proti ní.

Pro obžalobu to tedy byla výhodná dohoda.

Briana Hillová jí předloží svoji verzi událostí, takže Yuki uslyší argumenty obhajoby.

„Vidím, že mám mezeru dneska ve dvě," navrhla Yuki Giftosovi:

„Beru," řekl.

Yuki Giftosovi zavěsila, napsala o jejich jednání zprávu do spisu a pak prošla chodbou na neplánovanou schůzku s Lenem.

Kapitola 5

Yuki přivítala Brianu Hillovou a Jamese Giftose ve dvě odpoledne a dovedla je do konferenční místnosti, kde už čekala zapisovatelka.

Hillová byla drobná, tmavé vlasy měla rovně zastřižené ve výši ramen a na sobě decentní halenku a šedý kostým.

Byla moc hezká a Yuki věděla, že je také velice chytrá. Briana Hillová se narodila a vyrostla v Dallasu, vystudovala film na Univerzitě Jižní Karolíny a získala titul MBA na Newyorské univerzitě. První práci dostala v produkční společnosti a pár let nato ji najal Ad Shop, kde byla rychle povýšena na post šéfky televizní produkce.

Jako vedoucí televizního oddělení Hillová podléhala prezidentu agentury a byla zodpovědná za milionové roční zisky z televizních reklam pro významné klienty.

Briana vypadala jako typická, vysoce postavená, mladá vedoucí pracovnice. Zdála se být klidná a sebejistá, ale Yuki si všimla tmavých kruhů pod očima a toho, jak Hillová svírá stříbrný krucifix pověšený na dlouhém řetízku na krku.

Giftos si vypnul mobil, Hillová složila přísahu a zapisovatelka klapala u svého stolu v koutě místnosti.

„Slečno Hillová, chápete, že tento výslech znamená, že máme závaznou dohodu, že jste povinna odpovídat na všechny mé otázky pravdivě, a pokud nebudete mluvit pravdu, že naše dohoda padá?“ zahájila schůzku Yuki.

„Jistěže chápu,“ odpověděla Hillová. „Sama jsem o tohle setkání požádala. Chci vám povědět, co se skutečně stalo. Přísahám, že budu mluvit pravdu.“

Dveře konferenční místnosti se otevřely a vstoupil Len Parisi. Okresní prokurátor byl vysoký mohutný muž s hrubými zrzavými vlasy, který musel vážit přes sto čtyřicet kilo. Byl známý svým bystrým právnickým mozkem, houževnatostí a pozoruhodným seznamem vítězství.

Parisi se o tento případ – jeden z více než stovky ve své kompetenci – obzvlášť zajímal, protože bylo jasné, že *Lid v. Hillová* bude mediální supermagnet: sexuální skandál s možnými radikálními společenskými důsledky. Než jeho

kancelář požádá o obžalobu, chtěl si vytvořit na Brianu Hillovou vlastní názor.

Potřásl si s Hillovou a Giftosem rukou a ztěžka dosedl na židli vedle Yuki. Svým velkým palcem několikrát cvakl propiskou a poťukal hrotem na papír před sebou. Pohlédl přes stůl, usmál se a řekl: „Slečno Hillová, tohle je vaše schůzka. Pokud budete mluvit pravdu, nic z toho, co tady řeknete, nebude moct být použito proti vám."

„Toho jsem si vědoma," přikývla Hillová.

Yuki zachovala neproniknutelný výraz, ale byla nadšená, že při tak důležitém případu čelí Jamesi Giftosovi. Právě proto milovala svoji práci na prokuratuře.

Kapitola 6

Briana Hillová spojila ruce před sebou a řekla: „Tohle je dost neveselý příběh, ale je nutné ho odvyprávět. Čím bych měla začít, Jamesi? Tím takzvaným incidentem – anebo tím, co k němu vedlo?"

Její obhájce řekl: „Popište nám nejdřív pozadí."

„Dobře. Pane Parisi. Paní Castellanová. První, co byste měli vědět, je, že Marc pode mnou pracoval půl roku, než mi dal najevo, že se o mě zajímá. K narozeninám mi poslal domů květiny, a přestože nemohu říct, že by mě pronásledoval, byl vždycky nablízku, když jsem odcházela z kanceláře. Zašel do Starbucks a tak podobně. Koupil mi kávu a já příště koupila kávu jemu. Přes ulici.

Pak mě pozval na rande.

Odmítla jsem. Takhle jsem o něm neuvažovala. Pokud se mi taková myšlenka vůbec mihla hlavou, zahnala jsem ji. Vztah s Markem by mohl narušit hierarchii vedení na pra-

covišti a lidé v kreativním oddělení by z něj mohli mít nepříjemný pocit."

„Co vás přimělo změnit názor?" zeptala se Yuki.

„K tomu se dostanu," odpověděla Hillová. „Hned to bude. Takže jsem Marka odmítla, ale on vytrval a já si uvědomila, že se mi začíná líbit. Byl zábavný. Velice okouzlující, a mimochodem, taky dobrý producent. Tak jsem souhlasila s obědem. Je to jen oběd, ne?"

Zatímco Briana mluvila, všimla si Yuki pár věcí. Zaprvé, že je výborná vypravěčka. Zadruhé, že podle Hillové dělal Christopher návrhy jí. Z hlediska viny nebo neviny to nic neznamenalo, ale bylo to dobré pro verzi obhajoby.

„Marc se mi líbil," pokračovala Hillová, „ale bylo to jen flirtování, dokud – narážka pro dramatickou hudbu – se před čtyřmi měsíci netočila ve Phoenixu reklama na pivo Chronos. Bylo to skvělé natáčení, úžasný režisér a my všichni, produkční společnost i lidé z agentury, jsme bydleli v hezkém hotelu. Takže jsme to na konci posledního dne zabalili a šli do hotelového baru na večeři a něco k pití.

Byla jsem moc šťastná," pokračovala Hillová. „Jako všichni. Byla to oslava a já s Markem jsme zavírali bar. Měla jsem pocit, jako bychom zůstali sami na opuštěném ostrově. Pozval mě do svého pokoje. Šla jsem."

Hillová se odmlčela. Ztěžka polkla. Zdálo se, že vzpomíná na to, co se té noci odehrálo. Yuki měla dojem, že se jí ta vzpomínka nezamlouvá.

„Pokračujte, Briano," pobídl ji Giftos. „Co se stalo, když jste se vrátili do města a znovu vstoupili do atmosféry každodenního života?"

Hillová si povzdechla a pak to vypadalo, že se zocelila pro nechutné vyprávění o svém novém vztahu s Markem Christopherem.

Kapitola 7

Briana Hillová už mluvila půl hodiny a její sebejistý výraz se začínal vytrácet. Znělo to rezignovaně, když řekla: „Marc a já jsme spolu začali chodit.

Nebyla jsem do něho zamilovaná, ale s nikým jiným jsem se nestýkala. Postupně jsem však ztrácela zájem a Marc si toho všiml. Začal být majetnický a v náznacích agresivní. Jednoho dne se po pracovní době zastavil u mě v kanceláři, a když řekl: ‚Pojďme se najíst,‘ souhlasila jsem. Myslela jsem si, že si promluvíme o tom, jak náš vztah nefunguje, a nejspíš se dohodneme na jeho ukončení.

Ale to se nestalo.

Šli jsme do našeho oblíbeného podniku, do restaurace zvané Panacea, kousek pěšky od Markova bytu. Začala jsem aperitivem. Vlastně jsem pila před večeří, během ní i po ní.

Myslím, že Marc hovořil o politice, ale moc jsem ho neposlouchala. Snažila jsem se rozhodnout, jestli se s ním mám rozejít už ten večer, nebo tomu dát víc času, zvažovala jsem pro a proti. Po večeři jsme se přesunuli k baru. Pak Marc přišel se svým skvělým nápadem.“

„Bylo to *jeho* nápad?“ zeptal se Len.

„Ano. Věděl, že mám u sebe zbraň, a řekl, že ho to opravdu vzrušuje. Pověděl mi, že chce, abych předstírala…, že ho znásilňuju. Měla jsem na něho namířit zbraň, poručit mu, aby se připoutal k posteli a řídil se mými rozkazy, nebo ho zabiju. Něco takového.

Bylo to směšné, ale takovou fantazii jsem nikdy nesehrála. Stále opakoval, že to bude zábava, s tím svým ši-

rokým úsměvem ve tváři. A tvrdil, že to prospěje našemu vztahu, chtěl, abych ‚procítila', jak moc ho chci. Myslím, že to řekl takhle.

Šli jsme tedy do jeho bytu. Tam jsme chodili vždycky," pokračovala Hillová. „Vybila jsem zbraň, dala náboje do kabelky a pak jsem se řídila jeho scénářem a snažila se dostat do role. Byla to celkem zábava, ale taky to bylo divné, tak si to pamatuju.

Když sex skončil, oba jsme usnuli. Vlastně jsem spíš omdlela. Probudila jsem se kolem páté a rozvázala mu ruce. Neprobudil se, tak jsem šla domů. Byla jsem naštvaná na sebe i na něho. Věděla jsem, že jsme překročili hranici. Už nebylo cesty zpět.

V práci jsem se mu vyhýbala," pokračovala Hillová, „ale on mi volal a posílal vzkazy, v nichž stálo, že chce, abychom se dali zase dohromady. Odmítla jsem. ‚Promiň, Marku, ale skončilo to.' Nelíbilo se mu to, ale myslela jsem si, že se s tím vyrovná. Místo toho přišel pár dní na to po práci do mé kanceláře a zavřel dveře. Tehdy mi oznámil, že si naši sexuální hru natáčel – představte si to! A pak chtěl čtvrt milionu dolarů, nebo dá to video na internet."

Yuki se zeptala: „Považovala jste to za seriózní hrozbu?"

Hillová se zatvářila zdrceně. „Ano," odpověděla. „Bylo uvěřitelné, že měl skrytou kameru. Je filmový producent. Věděl, že mi zemřela babička a odkázala mi balík peněz. Poslala jsem ho k čertu, ale byla jsem vyděšená. Taky jsem v šoku. *Stále* jsem v šoku."

Yuki připadala Briana zcela důvěryhodná. Byla snad herečkou světového formátu? Nebo byla její verze pravdivá? Jeden z nich lhal.

Giftos položil Brianě ruku na rameno a doporučil jí, aby si dala načas.

Když se sebrala, ale byla stále zjevně rozrušená, řekla: „Pamatuju si něco z toho, co jsme v jeho ložnici dělali,

ale jen málo z toho, co se tam řeklo. Přesto vím jistě, že všechno, co jsem udělala a řekla, bylo přesně podle Markova scénáře. Představa znásilnění mě nikdy nevzrušovala. A rozhodně jsem neměla tušení, že nahrává – tu hru."

Hillová pokračovala. „Vždycky jsem věděla, že jediný způsob, jak porazit školního tyrana, je postavit se mu. Marc Christopher je takový tyran. Je taky nejistý a pomstychtivý, a to jsem se vyjádřila *laskavě*. Neznásilnila jsem ho. Byl to všechno jeho nápad. Nastražil to na mě. A to je celá pravda."

Kapitola 8

Yuki měla otázky. Spoustu otázek.

Seděli s Lenem u konferenčního stolu naproti Brianě Hillové a jejímu obhájci a pálili jednu za druhou.

Yuki se držela vztahu na pracovišti mezi Hillovou a Christopherem.

Zakázalo vedení milostné vztahy v agentuře? Mohla Hillová ze své pozice ovlivňovat Christopherovo povyšování a plat? Proč se v jeho osobní složce objevil záznam o špatných pracovních výkonech v době po incidentu v Christopherově bytě?

Hillová uvedla, že neexistuje žádný jasný předpis zakazující vztahy uvnitř agentury. Ano, mohla ovlivnit zvýšení jeho platu, ale vysvětlila, že po tom takzvaném znásilnění byl Marc „vzdorovitý a vyhrožoval mi. Odešel od přiděleného úkolu, nechal tým tápat a ohrozit výsledek. Jeho špatný přístup a porušování kázně se odrazily v jeho posudku, který jsem na něho napsala."

Lenovy otázky se týkaly pistole a sexu. Byla ta zbraň registrovaná? Měla povolení nosit ji skrytě? Kde přesně

ji nosila? Vytáhla ji někdy při sexu s Christopherem – nebo někým jiným – před projednávanou událostí? Popsala by svoje sexuální preference jako netradiční nebo „perverzní“?

Hillová uvedla, že žije sama, často cestuje, získala povolení skrytě nosit zbraň, má ji skoro po celý svůj dospělý život stále v kabelce na svou ochranu.

Dodala: „Nevím, co byste nazvali perverzním, pane Parisi, ale do tohoto incidentu s Markem Christopherem jsem nikdy neexperimentovala s agresivní sexuální roleplay.“

„A tvrdíte, že nevíte, co jste během toho sexuálního aktu říkala nebo dělala?“ zeptal se Len.

„Pamatuju si toho dost,“ řekla. „Pamatuju si ten jeho návrh v baru, ale ne moc z toho, co jsme já nebo on řekli během aktu samotného. Hráli jsme každý svou roli. Měli jsme *sex.* Hodně jsem toho vypila. Nesnažila jsem se zapamatovat si, o čem jsme mluvili. Nebylo by to spíš divné? Když o tom tak přemýšlím, vybavím si útržky, jako by ta postel byla pod stroboskopem. Jakmile to skončilo, chtěla jsem zapomenout.

Ale mám jednu otázku *na vás*, pane Parisi. Proč mi Marc pistoli nevytrhl? Neutekl? Nezavolal poldy? Zeptali jste se ho na to?“

Parisi se pousmál. „Víte, jestli Marc také pil?“

„Jistě. Jen si nepamatuju co nebo kolik.“

„Požádal vás Marc před nebo během sexu, abyste přestala? Řekl vám v nějaké fázi *ne*?“ zeptal se Parisi.

„Možná ano,“ připustila Hillová. „Ale to byla součást scénáře, který mi navrhl. On měl být oběť a já si ho měla vzít silou. V tom ta hra spočívala.“

Yuki řekla: „Slečno Hillová, můžete dokázat, že tu hru vymyslel a navrhl pan Christopher?“

„Jak? Bavili jsme se o tom v baru.“

„Mám videozáznam vašeho pohlavního styku, který natočil pan Christopher," pokračovala Yuki. „Kopii jsme tenhle týden poslali do kanceláře pana Giftose. Je to video se zvukem, slečno Hillová. Můžete se na všechno podívat a poslechnout si to."

Poté co Briana Hillová a James Giftos odešli, zamířila Yuki za Lenem. Posadili se k sobě v pravém úhlu do křesel v jeho kanceláři, obklopeni knihovnami a s výhledem na hodiny s obličejem červeného buldoka na stěně za jeho stolem.

„Co si myslíte o té obhajobě?" zeptala se Yuki.

„Hillová je důvěryhodná," řekl Len, „a dokáže to skvěle podat. Ale její obhajoba toho znásilnění, tvrzení, že všechno vymyslel Marc a ona hrála podle jeho scénáře, to je její slovo proti jeho. Záznam debaty o scénáři nemáme. Na videu je vidět jen to, co se dělo a říkalo v ložnici, a to ještě když už akt probíhal."

Yuki se zeptala: „Snižuje jeho šance fakt, že spolu spali před tím znásilněním?"

„Z právního hlediska ne," odpověděl Parisi. „Ale porotce by mohlo napadnout, na co si vlastně stěžuje. Řekl ne, a ona na něho dál mířila. On tvrdí, že byla nabitá. Ona, že nebyla. On říká, ona říká."

„Ale Hillová klade dobré otázky," řekl Parisi. „Proč nezavolal na policii, když se probudil? Proč počkal dva týdny, než to udělal? Tohle vyplyne na povrch. A nelíbí se mi historka, že se ji pokusil vydírat. Nezní vám to pravdivě?"

Yuki řekla: „Tohle bylo poprvé, co jsem o tom vydírání slyšela. Zeptám se ho na to."

„Pokud to nedá písemně, bude to jen další jeho slovo proto jejímu."

Yuki přikývla. „Mají společné kolegy. Vyslechla jsem tři lidi z Ad Shopu. Znovu si projdu jejich výpovědi."

Yuki se vrátila do své kanceláře, sepsala zprávu o schůzce s Brianou Hillovou a založila ji do spisu. Verze Hillové zněla věrohodně, ale Yuki to video viděla. Marc Christopher řekl ne, a Briana nepřestala. A na tom v očích zákona záleží.

Kapitola 9

Ve čtvrt na sedm jednoho mlhavého pátečního rána jsem zaparkovala svůj explorer na celodenním parkovišti v Bryant Street naproti Budově spravedlnosti, kde pracuji na oddělení vražd.

Prokličkovala jsem mezi auty přes ulici a vyběhla po schodech k hlavnímu vchodu šedé žulové budovy, kde sídlí nejen Jižní stanice SFPD, ale také okresní prokuratura, městský soud, věznice a motocyklová jednotka. Sahala jsem po klice Baráku, když jsem uslyšela někoho zavolat: „Seržantko? Seržantko Lindsay Boxerová."

Otočila jsem se a uviděla ženu ve středním věku s šednoucími blond vlasy, která měla na sobě špinavou flísovou mikinu s kapucí a pytlovité džíny a spěchala do schodů ke mně. Nebyla jsem překvapená, že mě poznala. O můj poslední případ měla média velký zájem. Vraždící psychopat vyhodil do vzduchu muzeum a zabil a zranil desítky lidí včetně mého manžela. Celé týdny po bombovém útoku a během procesu s pachatelem byla moje fotografie na titulních stranách sanfranciských novin i v místním televizním zpravodajství. Ještě měsíce poté veřejné povědomí stále rozvířovaly pozdní vzpomínky na ten nepředstavitelný zločin.

Podle jejího oblečení to vypadalo, že ta žena žije na ulici. V kapse saka jsem měla drobné z desetidolarovky a vytáhla jsem několik bankovek, ale ona nad nimi mávla rukou.

„Nepotřebuju peníze. Ale děkuju. Co potřebuju, je pomoc, seržantko. Chci ohlásit vraždu."

Podívala jsem se na ni. To prohlášení znělo trochu jako první replika ze starého dílu seriálu *To je vražda, napsala*, ale musela jsem to brát vážně. Ta žena byla vyděšená. A já jsem policistka.

Blokovaly jsme vchod do Baráku. Právníci a úředníci se snažili protáhnout kolem mě, někteří hrubě, jiní naléhavě. Ustoupila jsem stranou.

„Jak se jmenujete?" zeptala jsem se.

„Millie Cushingová. Platím daně."

To jsem nechala stranou. Jestli žila v San Francisku, musela mít právo požádat mě o pomoc.

„Ta vražda," řekla jsem. „Co mi o ní můžete povědět?"

„No, viděla jsem, jak k té vraždě došlo. Neviděla jsem tělo oběti, ale znala jsem ho. Jimmy Dolan nebyl první zastřelený na ulici, a nebude ani poslední."

Byla Millie Cushingová příčetná? To jsem nepoznala.

„Víte co?" řekla jsem. „Právě začíná ranní směna a na našem oddělení bude rušno. Půjdeme někam, kde si můžeme promluvit v klidu."

Kapitola 10

Odvedla jsem Millie do Café Roma, jedné z provozoven malého řetězce kaváren v Bryant Street, přes silnici naproti Baráku, až na konci dlouhého bloku. Našly jsme si malý box u okna a servírka přijala naše objednávky: kávu pro Millie, čaj a suchý toast pro mě.

„Millie, dejte si, co chcete," vybídla jsem ji.

Millie se nenechala dlouho pobízet a objednala si vejce, toast, smažené brambory, klobásu a slaninu. Se smíchem pak řekla: „Hádám, že budu najedená tak na týden."

Když servírka odešla od stolu, požádala jsem Millie, aby mi pověděla všechno, co ví o vraždě, která ji toho rána přivedla před Budovu spravedlnosti, aby mě vyhledala.

Naklonila se přes stolek a spustila.

„K té vraždě došlo u Walton Square," řekla. Ten park jsem dobře znala. Byl ve finanční čtvrti, nedaleko od okrsku Jižní stanice.

„Stalo se to v pondělí, hodně brzy ráno. Ten milý muž se jmenoval Jimmy Dolan a někdo ho střelil na chodníku ve Front Street. Přímo sem," řekla a zaťukala si na střed hrudi. „Dvě rány, a bylo po něm," pokračovala Millie.

„Jak jste se o tom dozvěděla?" zeptala jsem se.

„Asi by vás to nenapadlo, ale jsme těsně semknutá komunita. Jimmyho zastřelili kolem čtvrt na pět ráno a za tři hodiny už o tom věděli všichni v ulicích. A to jenom díky šeptandě a pár mobilům, víte."

„Komunita?"

„Bezdomovců," upřesnila. „Někteří z nás jsou na ulici jenom dočasně, ale pro jiné je to způsob života. Jde o to, že víme jeden o druhém. Vyměňujeme si informace v útulcích a na místech na ulici, kam chodíme."

Přinesli snídani a Millie se do ní pustila.

Zatímco jedla, zavolala jsem svému parťákovi Richi Conklinovi, abych mu pověděla, že přijdu pozdě, ale nebude to trvat dlouho.

Vrátila jsem se na své místo a osladila si čaj. Millie už hodně zapracovala na míchaných vejcích.

Zeptala jsem se: „Zavolal někdo policii, Millie?"

„Prý přijeli, ale nevyptávali se kolem ani nic jiného, jenom čekali, až přijedou funebráci. Jimmy si zaslouží víc, než aby ho jenom sebrali z chodníku a šoupli do bedny. Za-

slouží si spravedlnost. Ten muž byl básník. A dobrý. Než ho začaly pronásledovat hlasy, byl univerzitní profesor. Poldové s ním naložili jako s *odpadem*."

„To nerada slyším," zamumlala jsem a požádala Millie, aby pokračovala.

„Jak jsem řekla, ke střelbě dochází často. Jimmy byl jedním z ani nevím kolika z nás, co byli zastřeleni, a povím vám, seržantko, tady s vámi se cítím nejbezpečněji za celý rok."

„Rok?"

Odolala jsem impulzu natáhnout se přes stůl a vzít ji za ruku. Pokud blouznila, vymstilo by se mi to.

Když odnesli nádobí, požádala Millie o dolití kávy a pokračovala, kde skončila. Měla jsem pocit, jako by dlouho čekala, až ji někdo vyslechne. Až jí někdo pomůže.

„Je to hrozné," řekla Millie. „Nevím to přesně, ale dokážu napočítat tři další vraždy, seržantko Boxerová, a ani jedna z nich nebyla pořádně vyšetřená. Viděla jsem vaši fotku v novinách po tom bombovém útoku a něco jsem k vám pocítila. Jakési spojení."

Když jsme se zvedly k odchodu, pověděla jsem Millie, že se tím budu zabývat, a dala jsem jí vizitku.

„Máte mobil?"

„Někdy si ho zapomenu nabít," pokrčila rameny. Vytáhla však z kapsy staré „véčko" a ukázala mi ho.

Vnutila jsem jí několik drobných bankovek a ještě jednou jí slíbila, že se případem Jimmyho Dolana budu zabývat. Zaplatila jsem účet a zamířila zpátky do Baráku.

Cestou jsem přemýšlela o Millie. Vyjadřovala se kultivovaně. Zdála se být vzdělaná a příčetná. Její příběh i Millie samotná byly věrohodné.

Napadlo mě, jak asi skončila na ulici.

Když jsem stoupala po schodech Budovy spravedlnosti, točila se mi hlava. Lhala jsem, když jsem Millie řekla, že už jsem snídala. Hodila jsem do sebe jen kávu, políbila svoji

rodinu na rozloučenou a předpokládala, že si dám další kávu v práci. Upřímně řečeno jsem necítila hlad, což u mě nebylo normální. Vyjela jsem výtahem do čtvrtého patra a vstoupila do místnosti mužstva oddělení vražd.

Když jsem se přivítala s Conklinem, šla jsem do kuchyňky a uzmula poslední koblihu z krabice. Někdo z ní kousek udloubl. Podle mého skromného mínění to byl nepodstatný detail.

Byla s čokoládovou polevou, ta nejlepší. Kousla jsem do ní. Chutnala mi.

Kapitola 11

Místnost mužstva je čtvercový sál s recepčním pultem hned za dveřmi a prosklenou kanceláří našeho poručíka v zadním rohu, s výhledem na dálnici. Mezi tím stojí po obou stranách hrstka psacích stolů využívaných ostatními inspektory oddělení vražd. Povídalo se, že nás do deseti let přestěhují do nových prostor, tak jsem doufala, že to není jenom fáma.

Conklin a já jsme měli stoly proti sobě v přední části místnosti, stejně daleko od vchodu jako od kuchyňky. Shodila jsem sako, pověsila si ho na opěradlo židle a posadila se.

„Máš tady čokoládu," řekl Conklin a ukázal si na pravý koutek úst.

S povzdechem jsem popadla papírový kapesník a podle jeho pokynů místo otřela.

„Už je to dobré?" zeptala jsem se ho.

Conklin a já se známe léta. Byl to pochůzkář, který se mi svěřil, že by chtěl na oddělení vražd. A tak když mého

bývalého parťáka Warrena Jacobiho povýšili, Rich Conklin a já jsme začali pracovat spolu.

Conklinovi, v Baráku známému jako inspektor Fešák, je okolo pětatřiceti, má hnědé oči a vlasy, je pohledný a milý, po všech stránkách dokonalý americký chlapec odvedle. Máme se rádi jako sourozenci, bez vzájemné rivality, a dobře se doplňujeme.

V konfrontačních situacích, například při výsleších, jsem já ta drsná a Conklin ten „hodný polda“, který mě mírní. Nejlépe to umí se ženami. Důvěřují mu od pohledu.

Conklin se mi podíval na ústa a zvedl palec. Řekl: „Povíš mi něco o té tvojí záhadné snídani?“

Zvonily telefony. Zavěšená televize běžela, i když potichu, a lidé kolem se ten šum snažili přehlušit.

„Když jsem se blížila ke vchodu do Baráku, oslovila mě jedna bezdomovkyně jménem Millie Cushingová,“ začala jsem. „Chtěla mi povědět o sérii mrtvých bezdomovců, které někdo zastřelil zhruba za poslední rok, a policie s tím nic nedělá.“

„O něčem takovém slyším prvně,“ přiznal Rich.

„K těm vraždám dochází v okrsku Centrální stanice, tak proto.“

„A sakra,“ řekl můj parťák. „To není dobré.“

Zatímco celoměstské oddělení vražd sídlí tady, v Jižní stanici, v Centrální stanici funguje ještě jedno oddělení vražd, jehož vyšetřovací tým má na starosti vraždy nahlášené jejich okrsku během noční směny.

Je to zvláštní uspořádání ještě z doby před mou policejní kariérou, ale mně vyhovuje. Bůh ví, že i tak máme svých vlastních případů až nad hlavu.

Vylíčila jsem svému parťákovi, co mi řekla Cushingová: že v časných ranních hodinách byl ve Front Street zastřelen muž jménem Jimmy Dolan. Protože jsem neslyšela o žádných bezdomovcích zavražděných v našem okrsku –

a kdyby k něčemu takovému došlo, neuniklo by mi to – mohlo to znamenat jen jediné: všichni ti zastřelení zemřeli v tom Centrálním.

„Slíbila jsem Millie, že se na to, co považuje za sérii vražd bezdomovců bez zatčení, podívám," uzavřela jsem.

Rich už ťukal na klávesnici a hledal zprávu o vraždě na Sydney G. Walton Square.

„Mám to," řekl. „Oběť: James Dolan, padesátiletý běloch, střelený dvakrát do hrudi okolo čtvrté ráno. Žádní svědkové střelby. Vyšetřování probíhá. Tělo je v márnici Metropolitní nemocnice."

„To je ten chlap," řekla jsem. „Komu ten případ přidělili?"

„Seržantu Garthu Stevensovi a inspektoru Evanu Moranovi. Neznám je. Ty jo?"

„Stevense znám," řekla jsem. „Je polda už pětadvacet let."

„Steven a Moran jsou na noční směně," doplnil Conklin.

Než jsme to s Conklinem pro ten den zabalili, zavolala jsem seržantu Stevensovi a přepojili mě na jeho stůl v Centrální stanici. Znal moje jméno a řekl, že kdysi dokonce pracoval s mým otcem Martym Boxerem. Můj otec byl mizerný polda a ještě horší manžel a táta, ale nechala jsem tu poznámku padnout pod stůl s pouhým „To jsou věci".

„Seržante, vyšetřujete tu střelbu na Walton Square dneska časně ráno?"

„Jo. Nějaký tulák koupil dvě kulky do hrudi. Mrtvý na místě. Proč to chcete vědět?"

„Kontaktoval mě jeden občan a řekl mi, že už došlo k několika podobným incidentům. Je to pravda?"

„Máte snad podezřelého z těch vražd?" odpověděl mi otázkou.

„Ne."

„Tak si s tím nedělejte hlavu, seržantko. Moran a já na tom děláme. Rád jsem si s vámi popovídal."

A pak zavěsil.

Položila jsem sluchátko a řekla Conklinovi: „Stevens mě odbyl."

„Typické," řekl Conklin. „Stará škola. Hleďte si svého."

Měla jsem z toho mizerný pocit. Nešlo jenom o to, že na mě byl ten policejní veterán hrubý; možná měl důvod, proč mě odbyl. Třeba existovalo něco, co nechtěl, abych věděla.

Kapitola 12

Yuki se hrbila nad počítačem a znovu pročítala přepisy svých výslechů několika kolegů Marka Christophera z Ad Shopu.

Parisi ji varoval, že tenhle případ z velké části stojí na tom videu, a ona souhlasila. Ten film byl silný. Yuki si myslela, že pokud okresní prokurátor opravdu dokáže dostat obžalobu od velké poroty za šunkový sendvič, tak natočené znásilnění Marka Christophera je pětihvězdičkové jídlo o sedmi chodech s archivním vínem.

Nepochybovala, že od velké poroty obžalobu získá; pokud dojde k procesu, zařadí se video mezi důkazy a porota se s ním seznámí.

Giftos se bude snažit dosáhnout vyloučení videa ze seznamu důkazních materiálů. Jestli se mu to podaří a nechá Hillovou vypovídat, uslyší porota obě verze toho sexuálního aktu. Pak bude stačit, aby jediný porotce souhlasil, že to znásilnění bylo zinscenované, a Briana Hillová bude shledána nevinnou.

Yuki musela najít další důkazy, aby svou obžalobu podepřela pro případ, že bude video jako důkaz zamítnuto, ale jak?

S Hillovou a Christopherem v ložnici nikdo jiný nebyl. Policisté vyfotografovali blednoucí modřiny na Markových

zápěstích a kotnících, ale Mark poprvé promluvil o tom, že byl znásilněn, až několik týdnů po činu.

Teď ji napadlo, jestli neměl někdo další s Brianou Hillovou sexuální styk, který by se dal nazvat znásilněním.

Během opětovného pročítání přepisů výslechů hledala něco, co mohla přehlédnout, poznámku, kterou by měla přezkoumat, detail, jenž jí prve unikl.

Otevřela přepis rozhovoru se starším uměleckým ředitelem Lylem Bevansem. Bylo mu dvaačtyřicet, nosil brýle s červenými rámečky a plátěnou košili volně splývající přes džíny, měl dlouhé vlasy a byl cítit marihuanou. Zdálo se, že si schůzku se zástupkyní okresního prokurátora užívá, a byl ochotný s ní strávit tolik času, kolik mu jen umožní.

Vyslechla ho, protože měl časté a nedávné zkušenosti se spoluprací jak s Christopherem, tak s Hillovou.

Yuki zvýraznila důležité části přepisu včetně té pasáže, kde jí Bevans pověděl, že Briana Hillová je svůdná a náročná. „Je to sexbomba."

Yuki: Pane Bevansi, používala slečna Hillová nevhodné sexuální chování k tomu, aby ovládala své podřízené a manipulovala jimi?

Bevans: Řekl bych, že je vyloženě ženská a navíc má mužské odhodlání dosáhnout svého. Podíváte se na ni a myslíte na sex. A nosí zbraň, to je taky sexy.

Yuki: Slyšel jste o Christopherově obvinění, že ho znásilnila. Jak jste na to reagoval?

Bevans: Ptáte se mě, jestli si myslím, zda to mohla udělat? Jo, pokud si mám tipnout. Vsadím se, že ze sebe dokáže udělat mrchu.

Yuki: Byl jste někdy svědkem toho, že by se k Marku Christopherovi chovala nevhodně?

Bevans: Chodili spolu. To víte, ne? Takže jestli ho někdy plácla po zadku? Jo. Jasně. To jsem viděl.

Yuki otevřela další přepis, rozhovor s Billem Keelym, výkonným ředitelem Ad Shopu a nadřízeným Briany Hillové. Vzpomněla si, že Keelyho úbor byl šedý, jeho účes republikánský a vzděláním byl účetní, ne kreativec. Briana Hillová nebyla jeho přímá podřízená. Když ji přijímali, bylo konečné rozhodnutí na něm a v poslední době ji poslal na neplacenou dovolenou.

Keely: Nechtěl jsem ji suspendovat. Ale tahle situace na nás vrhá špatné světlo a naši klienti s ní nechtějí být nijak spojováni.

Yuki: Jak byste popsal její přínos pro firmu?

Keely: Jako velký. Byla pracovitá. Vyznala se v korporátním prostředí. Dodávala skvělý produkt. Osobně ji neznám. Tak, je to všechno?

Yuki: Skoro. Stěžoval si na ni někdo, že se k personálu agentury chovala sexuálně vyzývavě nebo agresivně?

Keely: Donesly se ke mně nějaké klepy, které jsem přičítal sexismu. Byla to pohledná žena v mocenském postavení. Ale žádné oficiální stížnosti se ke mně nedostaly.

Yuki otevřela přepis svého výslechu Marii Cortesové, asistentky z produkčního oddělení. Cortesová měla na sobě těsné džíny, černou košili a vysoké šněrovací boty, na rukou a krku tetování. Kdyby se Hillová dopouštěla sexuálního obtěžování, Keely by se o tom nejspíš dozvěděl jako poslední a Cortesová jako první. Byla přímo podřízená Hillové a fungovala jako kontaktní osoba pro veškerý personál produkčního oddělení.

Cortesová: Briana je tvrdá. Musí být. Nikoho by ale neznásilnila, to mi věřte. Muži ji mají rádi a ona má ráda je. Taky s ní flirtují. Ale je upřímná a má dobré srdce.

Yuki: Vy ji máte ráda?

Cortesová: Mám. A mám ráda i Marka.

Yuki: Co si myslíte o obvinění ze znásilnění proti slečně Hillové?

Cortesová: Ráda bych si myslela, že to bylo jen nedorozumění.

Yuki: Díky za váš čas, slečno Cortesová.

Parisi zavolal Yuki na její soukromou linku. „Myslel jsem si, že tady ještě budete."

„Procházím teď svoje poznámky," řekla. „Za pět minut mám další výslech, který by mohl být rozhodující. Zítra ráno na to budu mít hotový názor."

„Rád si ho poslechnu," řekl okresní prokurátor.

Kapitola 13

Paulu Yatesovi bylo okolo třiceti, byl vytáhlý, měl řídnoucí vlasy a hustý plnovous, a celkově působil dojmem dobrého chlapa. Potřásl jí rukou.

„Jsem Paulie."

Nabídla mu kávu a Yates požádal o pomerančovou limonádu.

„Káva nebo voda. To je všechno, co máme," zasmála se. „Vyberte si."

„Voda bude fajn."

„Počkejte chvilku," řekla.

Zašla do kuchyňky, vzala z lednice skleněnou láhev s vodou a vrátila se s ní do kanceláře.

„Prvotřídní há dvě ó," řekla a podala láhev Yatesovi. „Myslím, že pochází z nitra ledovce. Nebo odjinud z údolí Hetch Hetchy. Vlastně ani nevím," dodala s úsměvem.

Yates se také usmál, poděkoval jí a Yuki před něho strčila diktafon.

„Budu to nahrávat, nevadí?“

„Nevím, proč by mělo.“

Yuki zapnula malé nahrávací zařízení. Yates si udělal pohodlí na židli na protější straně stolu, pak natáhl ruku a otočil jednu ze zarámovaných fotografií k sobě.

„Pohledný chlap,“ řekl. „Váš manžel?“

Yuki mu vzala fotografii z ruky, postavila ji zpátky pod stolní lampu a řekla: „Mluvme o vás.“

„Jestli není zbytí,“ souhlasil.

Paul Yates přišel do San Franciska před pěti lety ze Spokane. Momentálně měl přítelkyni Amy a společně se starali o psa jménem Bosco z útulku. Yates byl reklamní textař v Ad Shopu a získal cenu za kampaň na psí žrádlo Skipperoo. Marka znal, ale nepřátelili se spolu.

Yuki řekla: „Paulie, potřebuju se vás zeptat na Brianu Hillovou.“

„Dobře. Jen do toho.“

„Pověděl vám Marc, že ho znásilnila?“

„Ne. Jenom jsem se o tom doslechl, když policie začala vyslýchat lidi v agentuře.“

„Co jste si pomyslel, když jste slyšel, že došlo k sexuálnímu útoku?“

„Snažím se ignorovat drby a kancelářské politikaření. Ani z jednoho nikdy nevzešlo nic dobrého.“

„Správný názor,“ poznamenala Yuki s úsměvem. „Proč myslíte, že Marc chtěl, abych si s vámi promluvila?“

„Nejspíš proto, že jsem s Brianou něco měl. Před Amy. A taky před Markem.“

„Můžete mi o tom něco povědět?“ zeptala se Yuki.

„Moc toho není,“ řekl Yates. „Vyšel jsem si s ní jenom jednou.“

„Měl jste s ní sex?“

„Proboha. Chcete, abych mluvil o tomhle?“

„Prosím.“

Rysy jeho tváře se napjaly. Zamračil se.

„Co se stane, když vám to povím? Požádáte mě, abych svědčil, že?“

„Paule, to zatím nedokážu říct. Povězte mi, co se stalo mezi vámi a Brianou Hillovou. Jste v mé kanceláři z vlastní vůle. Přišel jste mi pomoct, ale nejste povinen se mnou mluvit, pokud jste nespáchal zločin. Spáchal jste zločin?“

„Sakra, ne. Pokud není zločin začít si něco s psychopatkou.“

„Chcete říct, že Briana Hillová je psychopatka?“

Paul Yates zavrtěl hlavou. Pak dodal: „Podívejte, neznám vás a tohle je trapné. Nikdy jsem o tom nikomu nepověděl a nikomu to vykládat nehodlám. Z žádného důvodu.“

„Co se stalo, Paulie? Vyhrožovala vám?“

„Byl to… děsivé.“

„Poslouchám,“ řekla Yuki.

Yates natáhl ruku a vypnul diktafon. Yuki mu v tom nezabránila.

„Povím vám to, ale před soudem vypovídat nebudu,“ řekl.

„Dobře. Dobře, Paulie. Povězte mi to.“

Kapitola 14

Yuki a Marc Christopher vyjeli výtahem do třetího patra. Tam se nacházel občanský soud, kde měla za dvacet minut Yuki přednést svůj případ velké porotě.

Slyšení před velkou porotou je pro žalobce jakýmsi prubířským kamenem. Yuki se chystala přednést obvinění vůči